

Sag C-190/24**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

7. marts 2024

Forelæggende ret:

Conseil d'État (Frankrig)

Afgørelse af:

6. marts 2024

Sagsøger:

Coyote System

Sagsøgte:Ministre de l'Intérieur et des outre-mer
Premier ministre**Twistens genstand og de foreliggende oplysninger**

- 1 Selskabet Coyote System har anlagt søgsmål ved Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Frankrig) med påstand om annulation af décret n° 2021-468 du 19 avril 2021 portant application de l'article L. 130-11 du code de la route (dekret nr. 2021-468 af 19.4.2021 om anvendelse af færdselslovens artikel L. 130-11, herefter »det anfægtede dekret«) som følge af overskridelse af beføjelser.
- 2 Færdselslovens artikel L. 130-11 blev indsat ved loi du 24 décembre 2019 d'orientation des mobilités (lov af 24.12.2019 om fremme af mobilitet). Formålet med denne lov var af hensyn til den offentlige orden og sikkerhed at forhindre undgåelse af visse former for færdselskontrol ved anvendelse af elektroniske kørsels- eller navigationsstøttetjenester baseret på geolokalisering, som gør det muligt at forudse en færdselskontrol og i givet fald at unddrage sig denne kontrol.

Anførte EU-retlige forskrifter

- 3 Artikel 1, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationsfundstjenester, navnlig

elektronisk handel, i det indre marked (herefter »direktiv 2000/31«) har følgende ordlyd:

»1. Dette direktiv har til formål at bidrage til et velfungerende indre marked ved at sikre fri bevægelighed for informationssamfundstjenester mellem medlemsstaterne.

2. Ved dette direktiv foretages der, i det omfang det er nødvendigt for at nå det i stk. 1 omhandlede mål, en tilnærmelse af visse nationale bestemmelser om informationssamfundstjenester, som vedrører det indre marked, tjenesteydernes etablering, kommerciel kommunikation, elektroniske kontrakter, formidleransvar, adfærdskodekser, udenretslig bilæggelse af tvister, klageadgang og samarbejde mellem medlemsstaterne.«

4 Dette direktivs artikel 2, litra h), nr. i), har følgende ordlyd:

»I dette direktiv forstås ved:

[...]

h) »koordineret område«: de krav, der i medlemsstaterne retssystemer er fastsat for leverandører af informationssamfundstjenester eller for informationssamfundstjenester, uanset om de er generelle eller specifikt fastsat for disse.

i) Det koordinerede område vedrører krav, som tjenesteyderen skal opfylde:

– når han påbegynder aktivitet som leverandør af informationssamfundstjenester, f.eks. krav til kvalifikationer, tilladelse og underretningsordninger

– når han udøver aktivitet som leverandør af informationssamfundstjenester, f.eks. krav til tjenesteyderens adfærd, krav til kvaliteten eller indholdet af tjenesten, herunder krav, som gælder i forbindelse med reklamer og kontrakter, eller krav vedrørende tjenesteyderens ansvar.«

5 Samme direktivs artikel 3 bestemmer:

»1. Hver medlemsstat påser, at de informationssamfundstjenester, som leveres af en tjenesteyder etableret på medlemsstatens territorium, er i overensstemmelse med de nationale bestemmelser, der finder anvendelse i denne medlemsstat inden for det koordinerede område.

2. Medlemsstaterne må ikke af grunde, der henhører under det koordinerede område, begrænse adgangen til at levere informationssamfundstjenester fra en anden medlemsstat.

[...]

4. Medlemsstaterne kan træffe foranstaltninger til fravigelse af stk. 2 for en bestemt informationssamfundstjeneste, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) foranstaltningerne skal:

i) være nødvendige af en af følgende grunde:

– ufravigelige retsgrundsætninger, især forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning af lovovertrædelser, herunder beskyttelsen af mindreårige og bekæmpelsen af enhver tilskyndelse til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet, og krænkelser af enkeltpersoners værdighed

– beskyttelse af folkesundheden

– den offentlige sikkerhed, herunder national sikkerhed og forsvar

– beskyttelse af forbrugere, herunder investorer

ii) træffes over for en informationssamfundstjeneste, som krænker de i nr. i) omhandlede mål, eller som udgør en alvorlig og tungtvejende risiko for en krænkelse af disse mål

iii) stå i et rimeligt forhold til disse mål

b) uden at det berører retssager, herunder forudgående retsmøder og handlinger, der udføres i forbindelse med efterforskning af kriminalsager, skal medlemsstaten, inden den træffer de pågældende foranstaltninger:

– have opfordret den i stk. 1 omhandlede medlemsstat til at træffe foranstaltninger, og denne medlemsstat har ikke truffet disse foranstaltninger, eller de har ikke været tilstrækkelige

– have meddelt Kommissionen og den i stk. 1 omhandlede medlemsstat, at den har til hensigt at træffe sådanne foranstaltninger.

[...]«

6 Artikel 14, stk. 3, i direktiv 2000/31, der finder anvendelse i tilfælde af levering af en informationssamfundstjeneste, som består i oplagring af information leveret af en tjenestemodtager, har følgende ordlyd:

»3. Denne artikel berører ikke en domstols eller en administrativ myndigheds muligheder for i overensstemmelse med medlemsstaternes retssystemer at kræve, at en tjenesteyder bringer en overtrædelse til ophør eller forhindrer den, eller medlemsstaternes muligheder for at fastlægge procedurer for at fjerne information eller hindre adgangen til den.«

7 Artikel 15, stk. 1, i direktiv 2000/31 har følgende ordlyd:

»1. Med hensyn til levering af de i artikel 12, 13 og 14 omhandlede tjenester må medlemsstaterne ikke pålægge tjenesteyderne en generel forpligtelse til at overvåge den information, de fremsender eller oplagrer, eller en generel forpligtelse til aktivt at undersøge forhold eller omstændigheder, der tyder på ulovlig virksomhed.«

8 26. betragtning til direktiv 2000/31 har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med betingelserne i dette direktiv anvende deres nationale strafferet og strafferetspleje, når de træffer efterforskningsforanstaltninger og andre foranstaltninger, der er nødvendige for afsløring og retsforfølgning af lovovertrædelser, uden at det er nødvendigt at meddele Kommissionen disse foranstaltninger.«

9 47. betragtning har følgende ordlyd:

»Kun i forbindelse med generelle forpligtelser kan medlemsstaterne ikke pålægge tjenesteyderne overvågningsforpligtelser; dette vedrører ikke overvågningsforpligtelser i særlige tilfælde og berører navnlig ikke de nationale myndigheders bekendtgørelser i henhold til national lovgivning.«

10 Endelig har 48. betragtning følgende ordlyd:

»Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes mulighed for at pålægge tjenesteydere, som oplagrer oplysninger, der er fremsendt af modtagere af deres tjeneste, pligt til en sådan agtpågivenhed, som med rimelighed kan forventes af dem, og som der er fastsat bestemmelser om i den nationale lovgivning, med henblik på at afsløre og forhindre visse former for ulovlige aktiviteter.«

Anførte nationale forskrifter

11 Der er ved færdselslovens artikel L. 130-11 indført en ordning, som gør det muligt at forbyde operatører af en elektronisk kørsels- eller navigationsstøttetjeneste baseret på geolokalisering at videreformidle oplysninger om visse former for færdselskontrol, som fremsendes af tjenestens brugere, gennem denne tjeneste, eftersom denne videreformidling kan gøre det muligt for andre brugere at unddrage sig disse færdselskontroller. De omhandlede færdselskontroller er udtømmende opregnet og vedrører ikke kun trafiksikkerhed, men også kriminalpolitiets aktiviteter i forbindelse med eftersøgning af ophavsmænd til alvorlige strafbare handlinger.

12 Færdselslovens artikel L. 130-12 vedrører de straffe, der kan idømmes for manglende overholdelse af de forpligtelser, som er forbundet med forbuddet mod videreformidling.

13 Dekret nr. 2021-468 af 19. april 2021 (det anfægtede dekret) indeholder gennemførelsesbestemmelser til færdselslovens artikel L. 130-11, bl.a. for så vidt

angår fastlæggelsen af de veje eller vejstrækninger, der er omfattet af forbuddet, de nærmere regler for kommunikation med operatører af elektroniske kørsels- eller navigationsstøttetjenester baseret på geolokalisering med henblik på at håndhæve dette forbud og foranstaltninger til sikring af fortroligheden af de oplysninger, der fremsendes til disse operatører.

Parternes argumenter

A. Coyote System

- 14 Selskabet Coyote System har gjort gældende, at den ordning med forbud mod videreformidling, der er fastsat i det anfægtede dekret, ikke er i overensstemmelse med målsætningerne for direktiv 2000/31. Selskabet har anført, at det anfægtede dekret ikke er i overensstemmelse med direktiv 2000/31, dels fordi det ikke blev udstedt i forlængelse af den procedure, der er fastsat i dette direktivs artikel 3, og det pålægger operatører, der er etableret uden for Frankrig, regler, som begrænser deres frie udveksling af tjenesteydelser i strid med denne artikel, dels fordi det pålægger dem en generel forpligtelse til at overvåge den information, som de fremsender, hvilket er i strid med samme direktivs artikel 15.

B. Ministre de l'Intérieur et des outre-mer

- 15 Ministre de l'Intérieur et des outre-mer (indenrigsministeren og ministeren for oversøiske områder) har nedlagt påstand om frifindelse. Ministeren har gjort gældende, at de fremførte anbringender er ugrundede.

Begrundelse for forelæggelsen

- 16 Domstolen bemærkede i præmis 42-44 i dom af 9. november 2023, Google Ireland m.fl. (C-376/22, EU:C:2023:835), at »[d]irektiv 2000/31 hviler [...] på anvendelsen af princippet om hjemlandstilsyn og princippet om gensidig anerkendelse, således at informationssamfundstjenester inden for rammerne af det koordinerede område, der er defineret i dette direktivs artikel 2, litra h), kun er reguleret i den medlemsstat, på hvis område udbyderne af disse tjenester er etableret«, hvoraf den udledte, at »det [følgelig] i første række [påhviler] hver medlemsstat som oprindelsesmedlemsstat for informationssamfundstjenester at regulere disse tjenester og i denne egenskab at beskytte de almene hensyn, der er nævnt i artikel 3, stk. 4, litra a), nr. i), i direktiv 2000/31«, og at »det [i anden række] i overensstemmelse med princippet om gensidig anerkendelse [tilkommer] hver medlemsstat, som modtagende medlemsstat for informationssamfundstjenester, ikke at begrænse den frie bevægelighed for disse tjenester ved at kræve overholdelse af yderligere forpligtelser inden for det koordinerede område, som den har vedtaget«. Domstolen fastslog af disse grunde i dommens præmis 60, at »artikel 3, stk. 4, i direktiv 2000/31 skal fortolkes således, at generelle og abstrakte foranstaltninger vedrørende en kategori af

bestemte informationssamfundstjenester, der er beskrevet i generelle vendinger, og som finder anvendelse uden forskel på enhver tjenesteyder i denne kategori af tjenester, ikke er omfattet af begrebet »foranstaltninger vedrørende en bestemt informationssamfundstjeneste« i denne bestemmelses forstand«.

- 17 Behandlingen af Coyote Systems anbringender afhænger af svarene på de nedenfor anførte præjudicielle spørgsmål. Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) har præciseret, at disse spørgsmål er afgørende for løsningen af den tvist, som denne domstol skal tage stilling til, og at de frembyder alvorlige vanskeligheder.

Præjudicielle spørgsmål

- 18 Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) udsætter afgørelsen af det søgsmål, der er anlagt af selskabet Coyote System, indtil Den Europæiske Unions Domstol har udtalt sig om følgende spørgsmål:

a) Skal forbuddet mod, at operatører af en elektronisk kørsels- eller navigationstøttetjeneste baseret på geolokalisering gennem denne tjeneste videreformidler enhver meddelelse eller oplysning fra brugerne, som kan gøre det muligt for andre brugere at unddrage sig visse former for færdselskontrol, anses for at indgå i det »koordinerede område«, der er fastsat i direktiv 2000/31/EF, når dette forbud ganske vist vedrører udøvelse af aktivitet som leverandør af informationssamfundstjenester, eftersom det omhandler tjenesteyderens adfærd, tjenestens kvalitet eller dens indhold, men ikke vedrører tjenesteydernes etablering, kommerciel kommunikation, elektroniske kontrakter, formidleransvar, adfærdskodekser, udenretslig bilæggelse af tvister, klageadgang eller samarbejde mellem medlemsstaterne og således ikke vedrører et af de områder, der er omfattet af harmoniseringsbestemmelserne i direktivets kapitel II?

b) Er et forbud mod videreformidling, der bl.a. har til formål at forhindre, at personer, som er eftersøgt for forbrydelser eller lovovertrædelser, eller som udgør en trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, kan unddrage sig færdselskontrol, omfattet af de krav til udøvelse af aktivitet som leverandør af informationssamfundstjenester, som en medlemsstat ikke kan pålægge tjenesteydere fra en anden medlemsstat, selv om det i 26. betragtning til direktivet præciseres, at direktivet ikke fratager medlemsstaterne muligheden for at anvende deres nationale strafferet og strafferetspleje, når de træffer efterforskningsforanstaltninger og andre foranstaltninger, der er nødvendige for afsløring og retsforfølgning af lovovertrædelser?

c) Skal artikel 15 i direktiv 2000/31/EF, hvorefter tjenesteydere – ud over forpligtelser i særlige tilfælde – ikke må pålægges en generel overvågningsforpligtelse, fortolkes således, at den er til hinder for anvendelsen af en ordning, som blot bestemmer, at det kan forbydes operatører af en elektronisk kørsels- eller navigationstøttetjeneste baseret på geolokalisering lejlighedsvis at

videreformidle visse kategorier af meddelelser eller oplysninger som led i denne tjeneste, uden at operatøren skal være bekendt med deres indhold?

ARBEJDSDOKUMENT